Školní zpravodaj

Zpravodaj přinášející nejdůležitější novinky z dění v SOŠ a SOU Vlašim v uplynulém měsíci.

ZDARMA | 07/2014 | 31|08|2014

měsíčník | vydavatel: SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1

Obsah tohoto čísla

Vítejte v novém školním roce ... 01
Nová podoba vrátnice na Tehově ... 02
Představujeme obor tohoto měsíce - Kuchař - číšník ... 03
Projekt za účelem zvyšování kvality vzdělávání ... 04
Benešovský běžecký festival i s naší účastí ... 05
Pozvánka na BĚH NADĚJE ... 06
Běhejte s námi (RUNGO.cz) ... 07
Rozhovor s bývalým zaměstnancem naší školy - Lenka Horálková ... 08
Reklama na školní vozidlo DAF ... 10
We Run Prague 2014 i s naší stopou ... 10
Tip na zajímavý výlet ... 11
Na návštěvě v TV Barrandov ... 11
Letní pyrenejské dobrodružství ... 12

běh naděje

18/09/2014
zámecký park, Vlašim

Všechna vydaná čísla jsou ke stažení na adrese:

www.sosasou-vlasim.cz/zpravodaj

Najdete nás také na facebooku:
www.facebook.com/sosasouvlasim

Vítejte v novém školním roce

Vážení pedagogové, milí žáci a především žáci prvních ročníků. Prázdniny uběhly jako voda a je před námi nový školní rok. Všichni do tohoto nového roku vstupujeme plni očekávání, co bude a co nás čeká.

Vy, pedagogové, se jistě těšíte na nové žáky, nicméně jste asi plni očekávání, jací budou. Zda jsme přijali dobré a kvalitní žáky. Určitě se také ptáte, jak se změnili stávající studenti, jestli k dobrému, nebo zda přes prázdniny zpohodlněli a zapomněli na školu. Pokud v předcházejícím roce některé znalosti pozapomněli, měli dostatek času na jejich oživení.

Podobných otázek bychom si mohli klást celou řadu. Skutečnost je ale taková, že naše škola pro letošní rok přijímá 120 nových žáků do prvních ročníků.

Vzhledem k současné situaci ve školství musí školy brát všechny žáky, kteří se do školy přihlásí. Bohužel, ne všichni studenti jsou pečliví. Uvádím to proto, že právě z těchto a řady dalších důvodů je před námi pedagogy veliká otázka, jak vůbec zvládneme nadcházející školní rok.

Přes toto negativní hodnocení se dá říct, že je naše škola připravena na řešení všech problémů. V současné době máme opravdu kvalitní pedagogický personál. Škola je také díky evropským projektům, ze kterých jsme získali nemalé finanční prostředky, dobře vybavena potřebnou didaktickou technikou a to především v učebnách pro teoretické vyučování. Mimo to, což je k velké chvále pedagogů, je zpracováno několik tisíc digitálních výukových materiálů a to proto, že se škola snaží zavádět moderní formy vyučování.

Už Komenský říkal, že je na prvním místě didaktika, což je názornost. Tyto digitální materiály přináší do školy zajímavý způsob vyučování, pestrost, osvobozují učitele od neustálého stání před tabulí a zapisování poznámek křídou. Dávají také učitelům možnost,

více se věnovat v hodinách žákům, pedagogové mohou s nimi komunikovat, upoutat jejich pozornost, mohou je „nutit“ k větším výkonům, neboť k nim nestojí již zády, jak tomu bylo při psaní křídou na tabuli.

Tento způsob výuky je tedy dle mého názoru správný. Žáci se naučí a zapamatují si mnohem více informací a odcházejí tak ze školy kvalitněji připraveni, a to nejen po stránce teoretické, ale i praktické.

Škola je v současné době velmi dobře vybavena i pro potřeby praktického vyučování pro všechny obory. Ať jde o vlastní pracoviště, nebo pracoviště smluvních partnerů. Ta vybíráme hlavně z řad kvalitních a renomovaných firem s profesionálními zaměstnanci, kteří jsou ochotni nabídnou žákům kvalitní zázemí a možnost vykonávání odborného výcviku tak, abychom splnili i druhou část pedagogiky - tedy odborné a praktické znalosti a dovednosti.

O tom, jaká škola skutečně je a jaká bude v tomto novém školním roce, se dozví čtenáři ze Školního zpravodaje, časopisu, který naše škola vydává. Dozví se nejen o akcích, které škola každý měsíc pořádala nebo kterých se účastnila, ale poznají také všechna pracoviště školy či kompletní nabídku oborů. Dozví se také, jak se daří našim absolventům či řadu dalších zajímavých informací.

Začíná nový školní rok a já bych chtěl všem pedagogům popřát, aby se jim podařilo splnit všechna jejich předsevzetí, neboť vím, že vstupují v září do školy odpočatí po zasloužené dovolené.

Chtěl bych jim popřát, aby se jim splnila všechna předsevzetí, týkající se výchovy a vzdělávání. Budu jim držet palce, aby je neopouštěl optimismus a aby se jim celý školní rok vydařil a podařilo se jim splnit všechny pedagogické a výchovné cíle.

Vám žákům bych chtěl vzkázat, abyste si vzpomněli 1. září na své rodiče, protože jste zde především proto, abyste jim udělali radost a abyste jim způsobem výborných výsledků během studia poděkovali za jejich lásku a snahu připravit Vás do života. Chtěl bych Vás také požádat, abyste ve škole dávali pozor, abyste chodili do školy řádně a včas, abyste se dobře učili a pečlivě se připravovali na vyučování a abyste naslouchali pedagogům a všemu tomu, co Vám chtějí předat, protože škola je tady především pro Vás a proto, abyste získali patřičné znalosti a dovednosti a abyste jednou odcházeli z naší školy dobře připraveni pro budoucí život.

Na úplný závěr přeji naší škole a všem Vám pedagogům a technicko-hospodářským pracovníkům úspěšný nový školní rok 2014/2015.

text: Ing. Vladislav Novotný
foto: Bc. Ondřej Pojmon

Nová podoba vrátnice na Tehově

Na Tehově se během letních prázdnin dokončila rekonstrukce vrátnice. Pan Oldřich Rataj, vedoucí odloučeného pracoviště Tehov, nám popsal, jak vůbec vznikla myšlenka rekonstrukce této budovy, a co to obnášelo.

Budova vrátnice sloužila dříve jako byt jednomu z našich zaměstnanců, který ho opustil, a od té doby byla budova zcela nevyužitá. Záměrem školy bylo budovu zrekonstruovat. A následně využít jako byt pro správce areálu a jako zázemí pro pracovníky technicko-ekonomického úseku a vedoucího odloučeného pracoviště.

S rekonstrukcí se započalo v roce 2013. Bylo zapotřebí od základu přestavět interiér. Měnily se kompletně rozvody vody, elektřiny a topení. Z venkovní části dostala budova novou fasádu a střešní krytinu.

Práce probíhaly za velkého přispění žáků všech ročníků oboru Zedník, kteří ve značném rozsahu vykonávali nejen drobné, ale i odborné práce zednického charakteru na celé budově. Žáci si tak dle platného vzdělávacího plánu měli možnost přímo procvičit teoreticky získané zkušenosti. Tím se mimo jiné pro školu ušetřila značná část finančních prostředků. Ostatní práce prováděly specializované firmy, ale pouze v nejnutnějším rozsahu.

Financování této rozsáhlé a nákladné rekonstrukce probíhalo za značného přispění Krajského úřadu pro Středočeský kraj, neboť škola jako taková by nemohla z finančních důvodů takto nákladnou rekonstrukci sama zrealizovat.

Výsledkem je celkově opravená budova, jejíž součástí je byt správce školy, který zabezpečuje 24 hodinovou ostrahu objektu za pomoci instalovaného kamerového systému. To je velkou výhodou vzhledem k tomu, že v minulých letech došlo k několika krádežím hodnotných věcí.

Byt a kanceláře byly vybaveny veškerým potřebným vybavením a od 1. září je budova plně v provozu.

Tato rekonstrukce přispěla k celkovému zlepšení vzhledu areálu a došlo také k navýšení prostor pro další zaměstnance školy.

Zbývá dokončit venkovní úpravu v okolí vrátnice, tzn. zámková dlažba, oplocení a vybudování parkoviště pro dvě vozidla. Tyto práce předpokládáme započít během prvních měsíců nového školního roku a dokončit v jarních měsících roku 2015, opět za velkého přispění žáků učebního oboru Zedník.

Do budoucna bude vjezd u vrátnice vybaven automatickou závorou, aby byl zamezen neoprávněný vjezd do areálu školy.

text: Oldřich Rataj
foto: Bc. Ondřej Pojmon

Kuchař - číšník? Správná volba

Také jste se nemohli rozhodnout, kam po základní škole?

Pokud jste si ze široké nabídky škol vybrali právě Střední odbornou školu a Střední odborné učiliště ve Vlašimi, určitě nebudete litovat.

Škola totiž nabízí široké spektrum oborů vzdělání s maturitní zkouškou nebo s výučním listem, obory technické a gastronomické. Dnes Vám představujeme jeden z tříletých gastronomických oborů vzdělání, a to obor kuchař - číšník.

Obor kuchař - číšník je tříletý obor vzdělání zakončený závěrečnou zkouškou. Na základě jejího úspěšného vykonání absolvent získá vysvědčení o závěrečné zkoušce a výuční list a je odborně připraven pracovat v různých provozovnách společného stravování na úseku výroby a odbytu. Během vzdělávání získávají žáci cenné teoretické znalosti a praktické dovednosti v oblasti zpracování běžných, neznámých či exotických surovin, přípravy pokrmů české kuchyně či přípravy pokrmů různých zahraničních kuchyní. Zhotovují pokrmy teplé i studené kuchyně, které vhodně esteticky upravují, vytvářejí moderní aranžmá pokrmů a seznamují se s možnostmi jejich prodeje na trhu. Absolvent oboru je připraven jak na práci v pozici zaměstnance, tak i pro soukromé podnikání v pohostinství.

Tento obor má na naší škole dlouholetou tradici a vzhledem k velkému nárůstu zájmu veřejnosti o kulinářské umění, i budoucnost. Vybudované zázemí školy, moderní zařízení učeben teorie, cvičných kuchyní, jídelny a restaurace společně s učiteli vytvářejí ty nejlepší podmínky pro kvalitní a zajímavé vzdělávání žáků. Protože je naše škola školou státní, náklady na vzdělávání jsou pro rodiče žáků minimální.

Kuchaři a číšníci se každoročně zúčastňují různých gastronomických exkurzí a soutěží, kde mají možnost získat další zkušenosti a porovnávat úroveň svých dovedností se žáky jiných středních škol. Soutěží převážně v přípravě teplého nebo studeného pokrmu, v přípravě slavnostní tabule a její obhajobě, přípravě míchaného nápoje nebo v překonávání překážkové dráhy s platem s nápoji. Pravidelně se účastní soutěží na gastronomických akcích v Poděbradech, Praze, Brně apod.

a soutěže O pohár blanických rytířů, kterou pořádá naše škola.

Odborné exkurze jsou pořádány hlavně do středisek hotelů vyšších tříd nebo do výrobních a zpracovatelských firem.

Žáci se mohou zúčastnit zahraničních stáží v Nizozemí,

Rakousku, v Maďarsku a na Slovensku. Praxe ve zdejších hotelech a penzionech je pro ně velkým přínosem.

Všichni, kteří mají v oblibě i jiné aktivity, se mohou podílet na různých sportovních či společensko-humanitárních akcích.

Pravidelně a ochotně se žáci účastní Běhu naděje, atletického poháru, středoškolských her ve fotbalu, florbalu nebo volejbalu, či silového čtyřboje. Skupiny dobrovolníků často podporují svou účastí různé humanitární akce. Nejčastěji je to Liga proti rakovině – Kytičkový den nebo sbírka na podporu sportujících handicapovaných dětí – Svátek s Emilem.

Možností, jak využít svou aktivitu, šikovnost a ochotu, mají kuchaři-číšníci velké množství. Nejen při odborném výcviku, ale i při akcích, které škola pořádá pro veřejnost. Jsou to například svatby a jiné rodinné oslavy, při kterých se žáci mohou podílet na obsluze či přípravě pokrmů, za což jsou pak náležitě finančně ohodnoceni.

Jestliže Vám tento velmi rozmanitý obor vzdělání připadá zajímavý, určitě stojí zato se jako kuchař - číšník vyučit.

Výuční list Vám otevře cestu do zaměstnání nebo do dalšího vzdělávání.

Další dvouleté nástavbové studium v oboru podnikání, které také naše škola umožňuje, vede k získání maturitního vysvědčení a tím zvýšení Vaší kvalifikace.

Všem, kteří jste se rozhodli pro obor kuchař - číšník, přeji mnoho úspěchů ve studiu a spokojenost při výkonu Vašeho povolání.

text: Mgr. Hana Hejhalová
foto: Bc. Ondřej Pojmon
& archiv SOŠ a SOU Vlašim

ZAPOJILI JSME SE DO NOVÉHO PROJEKTU

Projekt za účelem zvyšování kvality vzdělávání

Junior Achievement

SOS a SOU Vlašim se zapojila jako partner do projektu „Praktická výuka - orientace na rozvoj kompetencí žáků“. Projekt začíná od 1. 9. 2014 a trvá 11 měsíců.

Budeme se řídit metodikou, s jejíž pomocí mohou učitelé v rámci standardního či volitelného vyučovacího předmětu vést studenty k tomu, aby si vyzkoušeli rozjet vlastní reálnou firmu a projít si všemi základními kroky od založení přes tvorbu podnikatelského záměru, rozjezd a realizaci (rozdělení rolí, obchod, reklama, HR) až po ukončení podnikatelské činnosti.

Technicky spolupráce s JAČR (Junior Achievement) probíhá tak, že poté, co studenti vytvoří podnikatelský záměr, svou firmu zaregistrují u JAČR a mohou reálně podnikat (tj. operovat s hotovostí a prodávat své produkty a služby). Sami si vedou účetnictví. Škola tak nenese žádné podnikatelské riziko a právně je tato forma podnikání schůdná.

Na konci školního roku musí veškerý svůj zisk utratit tak, aby skončili na nule (např. formou daru škole, dobročinného daru či nákupu zboží a služeb - např. udělají si třídní výlet či akci, nakoupí si nábytek do třídy nebo do školy atd...).

Na úvod učitelé spolu s mentory absolvují jednodenní školení od JAČR, na kterém se podrobně seznámí s metodikou a praktickými příklady studentských firem.

V rámci školení bude nastaven plán, podmínky a konkrétní forma spolupráce mezi učiteli a mentory dle vzájemných očekávání a potřeb během školního roku.

text: RSDr. Květuše Studničková
foto: archiv SOŠ a SOU Vlašim

21. září se v Benešově uskuteční první ročník Benešovského běžeckého festivalu.

Ten po záštitou Města Benešov a Středočeského kraje organizuje realizační tým v čele s panem Luďkem Procházkou. Toho mimo jiné můžete potkat i v naší škole, neboť zde každý rok vede kurz carwingu (vyřezávání zeleniny a ovoce).

Co bude součástí tohoto běžeckém festivalu?
Můžete se přihlásit do hlavního závodu na 10 km, případně na minimaraton (4,2 km). Protože je navíc akce spojena s charitativním Během naděje (2 km), lze absolvovat i tuto trať.

Festival nabídne ale i další doprovodné akce, jakým je závod dětí a mládeže (140 m - 1,1 km), závod hospodyněk a maminek ((730 m) či běh sponzorů (730 m).

K dispozici bude také dětská sportovní zóna s atrakcemi, ukázka vystoupení mažoretek, fotografická soutěž, výtvarná soutěž či bohatá tombola.

Půjde tedy o pravý běžecký svátek nejen pro všechny aktivní lidi, ale i pro rodiny s dětmi.

Navíc je tento festival zařazen do seriálu Běžec Podblanicka. Ten zastřešuje vybrané závody v regionu, kde aktivní běžci sbírají po celou sezónu body a podle nich je vedena speciální výsledková listina, která bude vyhodnocena po posledním závodě začátkem října.

Zároveň 21. září proběhne vyhlášení výsledků projektu NEsedíme, NEležíme, BĚŽÍME, ve kterém si organizátoři dali za cíl podpořit sport mezi mládeží.

V rámci festivalu se bude prezentovat i naše škola, a to se stánkem, ve kterém budeme nabízet drobné občerstvení a cukrářské výrobky.

Věříme, že si tento „běžecký svátek“ užijete.

text. Bc. M. Zvára & Bc. O. Pojmon
zdroj: www.benesov-beh.cz
www.bezecpodblanicka.cz

Více informací najdete na: www.benesov-beh.cz

Benešovský Běžecký Festival

“Každý může běžet” - “Anyone can run”

Veřejné běžecké tréninky v Konopišti s Matyášem Pokorným

do října 2014 každé úterý od 19 hodin sraz v Konopišti u vstupu do zámeckého parku za hlavní silnicí (možnost zaparkovat na parkovišti u tenisových kurtů)

Tréninky jsou určené pro širokou veřejnost různé výkonnosti, jde zároveň o spojování běžecké komunity na okrese Benešov.

Trénink zahrnuje základní běžeckou průpravu (rozklusání, strečink, běžecká abeceda).

www.benesov-beh.cz

KAŽDÝ MŮŽE BĚŽET
21. září
BENEŠOV
Masarykovo náměstí
Benešovský Běžecký Festival
pro všechny účastnické medaile
(mimo „BĚH NADĚJE“)
• pulse BENEŠOVSKÁ DESÍTKA
• PRO-DOMA BENEŠOVSKÁ JUNIORKA
od 3 do 18 let: 0,14 – 1,1 km
• miniMARATON 4 km
• charitativní „BĚH NADĚJE“ nebo chůze: 2 km
• BĚH MAMINEK A HOSPODYNĚK
běh se zástěrou: 0,65 km
• hlavní závod startuje dvojnásobná mistryně světa, držitelka světového rekordu JARMILA KRATOCHVÍLOVÁ
• součástí hl. běhu běžecké DERBY: BENEŠOV–VLAŠIM
Doprovodný program, aneb Nebude se jen běhat:
• dětská sportovní zóna
• mažoretky
• carving ze zeleniny
• výtvarná soutěž „Jak sportujeme“
• fotografická soutěž
• tombola s hodnotnými cenami v celkové výši 50.000,-
Akce je součástí projektů:
ČESKO SPORTUJE
běh naděje
www.benesov-beh.cz
Zaplaťte on-line startovné! Máme pro 600 z vás DÁRKY od firmy:
MULTIPOWER
Středočeský kraj
MAREŠ PARTNERS
Benešov
pulse WELLNESS AND FITNESS
PRO-DOMA
VZP
Quo
Karsis
Podlahové centrum
Johnny Servis
Danone
Ceroz
Eleven
Intersport
Ikar
Union
Ferdinand
Hotel Benica Restaurace
Swiss Cheese
Pohoda
Tria
Laros
Region
Benešovský deník
Jiskra

Pojďte s námi proti rakovině!
Mimořádná humanitární nezávodní akce spojená s veřejnou sbírkou, zaměřená na boj proti rakovině.
běh naděje
www.behnadeje.cz
SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1 a Město Vlašim vás zve
18. čtvrtek září 2014
zámecký park, Vlašim
bohatý doprovodný program / soutěže pro děti / občerstvení a spousta zábavy ...
Program začíná od 13.00 hod.
Generální partner
Hlavní partner
Partneři
Mediální partneři
Regionální partneři
Číslo účtu: 263784185/0300
Organizátoři nenesou opovědnost za případné úrazy účastníků.
Hlavní organizátor akce a veřejné sbírky a majitelem práv Běhu naděje je společnost Levity a.s.
Veřejná sbírka je pořádána na základě osvědčení vydaného Magistrátem hl. m. Prahy pod Č.j.: S-MHMP/327165/2014

Běhejte s námi

Chcete se začít hýbat a nemůžete se sami donutit? Věděli jste, že je běh po chůzi druhý nejpřirozenější pohyb člověka? Co spojit příjemné s užitečným a vyrazit běhat do přírody? Díky dalším nadšencům a záštitě v podobě serveeru RUNGO.cz na to nemusíte být sami. Přijďte na společné výběhy s RUNGO.cz. Poznáte nejen fajn lidi, ale hlavně si užijete spousty pohybu na čerstvém vzduchu. Výběhy jsou organizovány každou neděli v Praze, Brně, Českém Těšíně, Rychnově nad Kněžnou, Jablonci nad Nisou, České Lípě, Kolíně, Dobříši, Plzni, Ostravě a také ve Vlašimi. Kompletní seznam a také trasy a mapy najdete na facebookovém profilu RUNGO.cz v Událostech. Tempo při výběžích je vždy přizpůsobeno tomu nejpomalejšímu, takže se opravdu nikdo nemusí obávat toho, že by výběh nezvládl. Běháme hlavně proto, aby to všechny bavilo.

Přijďte a uvidíte, že si běh zamilujete stejně, jako my.

text: Bc. Ondřej Pojmon

Rozhovor s bývalým zaměstnancem naší školy - Lenka Horálková

Do speciálního letního vydání našeho Školního zpravodaje jsem si připravil rozhovor se speciální osobou, která ve škole sice nebyla tak dlouho jako jiní, přesto zde však zanechala díky své šikovnosti a úspěchům v soutěžích svou nesmazatelnou stopu. Jde o věčně usměvavou Lenku Horálkovou.

Lenko děkuji, že jste přijala pozvání k rozhovoru do našich novin. Můžete se krátce představit čtenářům?
Jmenuji se Lenka Horálková a svou „kariéru" v gastronomii jsem začala na Středním odborném učilišti společného stravování v Pelhřimově. Tam jsem byla v letech 1992-1996, kdy jsem maturovala (pozn. red. jde o stejnou školu, kterou vystudoval Bc. Martin Zvára - úspěšný mistr odborného výcviku v SOŠ a SOU Vlašim).

Jak jste se dostala zrovna k této škole? Přeci jen z Vlašimi je to do Pelhřimova kus cesty.
Původně jsem chtěla jít na gymnázium, měla jsem „ale" samé jedničky a jednu trojku z matematiky. Proto v „pototalitní" době gymnázium nepřicházelo v úvahu. Dřív měla maturita úplně jinou váhu než je tomu v současnosti.

A proč tedy zrovna Pelhřimov?
V té době byly v České republice nejlepší gastronomické školy pouze v Pelhřimově a Poděbradech. Proto tedy tato škola.

Během studia jste tedy vykonávala také školní praxi?
Ano, v rámci školy jsme měli praxi zajištěnou ve vlastním hotelu Rekrea, ale chodila jsem také do Motorestu Střechov na D1. Podívala jsem se také do zahraničí, jezdili jsme do Rakouska, do Itálie (v podstatě celé čtyři roky), Švýcarska či Lichtenštejnska. Do ciziny jsem jezdila ráda, bylo to navíc dobře placené (smích).

Co Vám tedy zahraniční praxe dala?
Nic. Což jste asi nechtěl slyšet (smích). V Itálii jsem se moc vařit nenaučila, protože jsme stejně vařili pro Čechy. Jediné, co mi to dalo bylo to, že jsem se dokázala přizpůsobit aktuální situaci v kuchyni (jako studentka druhého ročníku jsem tam občas vařila i úplně sama) a samostatnosti. A možná v Rakousku jsem se naučila dost německy. Bohužel už to ale opět neumím, protože němčinu nepoužívám.

Kam směřovaly Vaše kroky po škole? Měla jste přece jen hodně zkušeností ze zahraničí.

Hned po škole jsem nastoupila do Prahy, kde jsem pracovala asi dva měsíce v jedné pizzerii přímo u Prašné brány, pak jsem asi na měsíc šla pracovat do benešovského TRW a pak šla rovnou na mateřskou dovolenou. Z té jsem nastoupila na SOŠ a SOU Vlašim.

Čili slibně rozjetou kariéru zastavila mateřská dovolená?
Ano, přesně tak.

Když jste nastoupila na zámek, na jakou pozici to bylo?
Nastoupila jsem jako mistrová odborného výcviku. Nejdříve kuchařům a později i číšníkům.

Jak vzpomínáte na své učitelské začátky?
Ze začátku to bylo docela těžké, protože někteří žáci byli dokonce starší než já (smích). Nastupovala jsem v roce 2000, bylo mi 22 let a někteří byli opravdu starší. Ale vzpomínám na to opravdu ráda a s odstupem času mohu říct, že jde o skvělou školu. A to nejen pro žáky, ale i v té době pro mě. Myslím si, že jsem se nemohla naučit jinde víc, než právě na zámku.

Co soutěže? Jezdili jste v té době na nějaké?
Ano, a hodně (smích). S dětmi jsme absolvovali vždycky na jaře Gastro Hradec (studená kuchyně), potom na podzim byla regionální kola Gastro Junior, ze kterých bylo vybráno 12 číšníků, 12 kuchařů a 12 cukrářů a ti následně změřili své síly v celostátním kole v Brně. Většinou jsme se umísťovali právě v tomto celostátním kole do pátého místa, což byl ohromný úspěch. Potom jsme jezdili na rybářské soutěže do Hotelu Zvíkov a na další si už asi nevzpomenu (smích).

A sama za sebe jste se účastnila také nějakých?
Jednou jsem se nechala od své dcery Nikolky přesvědčit a zúčastnila jsem se Chřest Cupu 2008.

Tam jste dopadla ale myslím velmi dobře, ne?
Druhá. Do poslední chvíle jsem si ale myslela, že budu první (smích). První cena byl zájezd za 50 tis., druhá cena zájezd za 25 tis. korun. Soutěž byla složena ze dvou kol. První bylo korespondenční, kdy se musela zaslat kalkulace pokrmu + fotografie. Na základě tohoto kola bylo vybráno 10 nejlepších z celé republiky do semifinále. Ze začátku jsem si myslela, že se přes první kolo ani nedostanu, takže jsem z toho měla srandu, až potom, když mi přišel dopis, že jsem byla vybrána, už to sranda přestala být. V semifinálovém kole jsme připravovali pětichodové menu (na výstavu), kdy byla hlavní surovina chřest a ještě teplé hlavní jídlo. Z tohoto semifinálového kola byli vybráni dva, kteří vařili znovu nejen před porotou, ale navíc před diváky na slavnostním finále v pražském paláci Žofín. Soutěžila jsem tehdy proti Martinu Svatkovi z Orea hotel Dvořák, Tábor. Pamatuji si, že finále natáčela nějaká televize a neustále mě pan kameraman vyváděl z míry slovy, abych se usmívala (smích).

Vzpomenete si ještě na Vaše finálové jídlo, které jste před diváky vařila?
Bylo to kuřecí prso na medu s vlašskými ořechy a cibulkami, zapečený chřest s parmezánem, kynutý bochánek plněný škvarky a bramborový knedlíček.

Protože jste vlastně učila bez pedagogického vzdělání, začala jste studovat dál?
Ano, v průběhu mého působení na zámku jsem si dodělala doplňkové pedagogické studium a v nedávné době (při druhé mateřské dovolené) jsem vystudovala na Jihočeské univerzitě bakalářské studium Pedagogiky.

Jak jste na tom s jazyky?
Angličtina, němčina, polština, rozumím italsky ... vlastně to bylo jedno z mála pozitiv mé zahraniční praxe v Itálii. Naučila jsem se

tam moc dobře italsky. Bohužel v dnešní době už jen rozumím a dohromady dám jen základní věty. Čili zahraniční praxe jdou výborné určitě minimálně na jazykové vybavení.

Ze zámku jste tedy šla na mateřskou, pokud tomu dobře rozumím?
Ano, přesně tak. Měla jsem se vrátit zpět, ale byl problém se školkou, kterou jsem měla původně slíbenou, ale asi 14 dnů před nástupem do práce mi volala tamní paní ředitelka s tím, že mi kluka do školky nevezmou. Takže jsem z minuty na minutu stála před problémem, co dělat dál. Zůstala jsem tedy doma na podpoře a když bylo Filípkovi půl roku, naskytla se příležitost jít právě sem.

A zámek Libouň?
Tam je to sezónní záležitost. Je otevřen od loňského června a jsme tam většinou do Vánoc. Pak otevíráme až v dubnu. Zámek je celý nekuřácký.

Čtenáři ještě nevědí, že společně sedíme v Restauraci na Mlíkárně, kde od příchodu z mateřské dovolené pracujete. Prozradíte nám, co všechno tu děláte?
Pracuji zde jako vedoucí provozu, kuchařka, servírka, uklízečka (smích). Zároveň majitelům patří i Zámek Libouň, takže mám na starost i tamní restauraci s penzionem.

Představte nám trošku Restauraci na Mlíkárně.
Naše restaurace má kapacitu 80 míst + v létě dalších 60 míst na venkovní zahrádce. K dispozici je také nekuřácký salonek s kapacitou 32 míst. Restaurace má otevřeno každý den včetně víkendu a hosté u nás najdou širokou nabídku minutkových jídel a přes poledne také hotových jídel. Navíc jsme schopni hotová jídla dodat přímo do firem zákazníkům.

Máme tam dvě samostatné vinárny (salonky s dostatečnou kapacitou), na svatby máme velký svatební sál a majitelé v současné době budují ještě sál pro cca 120 lidí, pro opravdu velké akce. K dispozici je také několik apartmánů na ubytování. V plánu je toho ještě spousty (tenisové kurty, bazén).

A tam tedy v sezóně také dojíždíte?
Ano, asi tak pětkrát denně (smích).

Zaslechl jsem, že Vaše dcera jde ve Vašich stopách. Co je na tom pravdy?
Ano, učí se v hotelu Intercontinental, ale na cukrářku. Na kuchařku vlohy asi nemá.

Protože je ve Vlašimi řada dalších restaurací, máte čas zajít se podívat, jak to vypadá jinde?
Ne, ráno vstanu a pracuji až do večera. Někdy až do půlnoci a to včetně víkendů, takže opravdu nemám čas, chodit jinam.

Tohle se ale nedá zvládat dlouhodobě, co nějaká dovolená?
Když chci, jde to. Dovolenou si ale musím plánovat hodně dopředu, aby tady bylo všechno v pořádku, přišlo zboží ... víkendy jsou úplně tabu, protože to jsou pro změnu svatby (smích). V zimě ale dovolená občas jde. Minulý rok jsme v zimě vyrazili na Kanárské ostrovy a bylo to opravdu nádherné. Člověk aspoň na pár dní vypnul a mohl si odpočinout a nabrat nové síly.

Co kdyby přišla nabídka, vrátit se do školství?
Nikdy se nemá říkat nikdy, ale jsem spokojená tam, kde jsem.

Jak jste tu vůbec dlouho zaměstnaná?
Oficiálně asi rok, předtím to bylo brigádně tři roky. V podstatě jsem to tu s majiteli otevírala, takže mám k restauraci pouto jako k vlastnímu dítěti. Pak je těžké to opustit pro něco jiného. Navíc k tomu opravdu nemám jediný důvod. Je tu výborný kolektiv, mimochodem máme tu ze SOŠ a SOU několik servírek a musím říci, že jsou opravdu výborně připravené a jsem s nimi spokojená.

Kolik máte kuchařů a číšníků?

Tady na Mlíkárně tři kuchaře a dva číšníky + dva brigádníky. V Libouni máme také dva kuchaře a rovněž dvě servírky.

A závěrem, máte nějaký vzkaz pro naše studenty?

Chápu je, že se jim nechce učit. Já tenhle obor také nechtěla dělat a nelíbilo se mi to. Po celou dobu mého studia jsem tvrdila, že to nikdy dělat nebudu. Doma jsem sice vařit musela, ale nedělala jsem to nikdy ráda. A nakonec to dělám a hodně ráda. Motivace asi přijde až později.

Lenko, děkuji Vám za krásné ohlédnutí za Vaším profesním i osobním životem a přeji Vám i celé Vaší rodině hodně sil, pevné zdraví a třeba i spousty gastronomických úspěchů na některé z dalších soutěží, kterých se zúčastníte.

text: Bc. Ondřej Pojmon
foto: archiv Bc. Lenka Horálková
zdroj: www.restauracenamlikarne.cz
www.zameklibouneu

Reklama na školní vozidlo DAF

Reklama na školní vozidlo DAF

Nákladní vozidlo DAF, které má škola od roku 2009 ve svém vozovém parku, se dočká reklamního polepu.

Před prázdninami bylo rozhodnuto, že školní nákladní vozidlo DAF, které je využíváno hlavně pro cvičné jízdy autoškoly skupiny C, dostane hezký barevný kabát. Díky němu jistě upoutá pozornost všude, kde se objeví. Zároveň tak bude aktivně pomáhat během náborů na příští školní roky.

Zatím je hotový návrh a vizualizace, samotný polep bude realizován v prvních dnech měsíce září.

Reklama na tomto vozidle může být realizována také díky finanční podpoře Krajského úřadu Středočeského kraje.

text: Bc. Ondřej Pojmon
grafický návrh: Bc. Ondřej Pojmon

We Run Prague i s naší stopou

We Run Prague i s naší stopou

V sobotu 30. srpna se v centru Prahy běžel již 4. ročník závodu We Run Prague. Jaký tedy byl ten letošní ročník z mého pohledu?

Už při nahlédnutí do výsledkové listiny se závodu zúčastnilo něco přes 8 300 běžců, což je hodně slušná porce běžců. Dáno to bylo hlavně tím, že byl závod relativně krátký - pouze 10 km, takže na něj měl zdánlivě každý, a pak také výběrem trati. Opět se mohlo zdát, že se běží rovinky.

Zdánlivé věci ale jistě hodně potrápily méně trénované. Nejen kostky a vysoké obrubníky, ale také dav běžců, který méně trénované mohl „strhnout" buď k zemi, nebo ke zdánlivě lepšímu výkonu.

Podle tohoto scénáře vypadalo okolí trati přibližně 3 km před cílem.

Start byl tedy před Občanskou plovárnou z úst Barbory Špotákové úderem sedmé večerní a následovalo „mini" kolečko srdcem Prahy.

Tím, že letos bylo „závodní" tričko žluté barvy, byli běžci skutečně nepřehlédnutelní. Průběh pod Prašnou bránou, občerstvovací stanice ve spodní části Václavského náměstí a šup zpět na náplavku, kde byl finiš. Člověk se prostě ani nenadál a byl v cíli.

Počasí vyšlo, atmosféra byla úžasná, fandících lidí spousty a běžců také.

Můj čas 44:23 a 679. místo celkově. Splnil jsem si tedy cíl, kterým byl čas do 45:00.

text & foto: Bc. Ondřej Pojmon
foto: Ing. Hana Strnadová

Tip na zajímavý výlet

O prázdninách jsem navštívila nové sklářské muzeum v Sázavě.

V recepci jsem poznala absolventku naší školy z oboru Hotelnictví Nicolu Tolarovou. Byla velmi příjemná a profesionálně nás pozvala na prohlídku dvou okruhů muzea.

Seznámili jsme se tu s procesem výroby skla, prohlédli jsme si krásné skleněné předměty. Dominantu tvoří pec na tavení skla, zde začala prohlídka.

Pokračovali jsme do expozice skla, kterou tvoří dvoupatrová výstavní síň nazvaná Noemova archa.

Je zde vystaveno asi 400 děl vytvořených sklářskými výtvarníky na Mezinárodních sklářských sympoziích IGS v Novém Boru v letech 1982 až 2006. Prohlídka je doplněna o řadu interaktivních prvků, což zaujalo především moje vnoučata.

Dalším místem prohlídky jsou dílny, kde probíhal kurz, mohli jsme vidět přípravu forem pro tavení různých tvarů v elektrických pecích. Viděli jsme, jak se sklo brousí, leptá a další zajímavosti.

Jak nás informovala ředitelka muzea, je připraveno spousty kurzů pro žáky základních a středních škol, které mohou suplovat výuku v některých předmětech. Cílem je probudit v dětech zájem o sklářské řemeslo.

Nakonec jsme si zakoupili hezké výrobky ze skla, hlavně skřítka Kerblíka.

Pro případné zájemce o prohlídku má muzeum otevřeno úterý - neděle vždy od 10.00 do 18.00 hod.

Ceny vstupného se liší dle dohodnuté prohlídky, základní plné vstupné vyjde na 90 Kč. V ceně tohoto okruhu je prohlídka expozic: Materiál sklo, Noemova archa, Spoutaný oheň, Třpitivá hladina, Matné stopy a Planeta Barva.

text: RSDr. Květuše Studničková
foto: www.cestyskla.cz

cesty skla ways of glass

Na návštěvě v TV Barrandov

23. srpna se mi naskytla jedinečná příležitost - nahlédnout do zákulisí natáčení Našich zpráv na TV Barrandov.

Byl jsem pozván do jejich studia, abych vyfotil moderátorskou dvojici Žanetu Muchovou a René Hniličku při jejich práci, tedy při moderování večerních zpráv.

Při této příležitosti mi Renda popsal a ukázal, co vše je k živému natáčení potřeba, kolik lidí zprávy zajišťuje a mohl jsem také nahlédnout do odbavovací místnosti, kde se kontrolují reportáže, doplňují titulky k příspěvkům, ale i ovládá čtecí zařízení. Ostatně věděli jste, že rychlost čtecího zařízení ovládá jiný člověk než moderátor a navíc sedí mimo hlavní studio?

Před i během zpráv panovala ve studiu velmi příjemná atmosféra a byť to vypadá jako legrace, opak je pravdou a všichni moderátoři mají můj velký obdiv.

text & foto: Bc. Ondřej Pojmon

Letní pyrenejské dobrodružství

Vše začalo vlastně už někdy v polovině měsíce května, kdy mi prolétla hlavou myšlenka, udělat si léto po vzoru cyklistických hvězd. Protože jsem znal všechny ty slavné „kopečky" jen z obrazovky, chtěl jsem je zažít" na vlastní kůži.

Hledání lokality

Hledání bylo vcelku rychlé. Prošel jsem několik nabídek cestovních kanceláří, ale postupem času se mi v hlavě zrodil nápad, vyrazit do Pyrenejí. Vždycky v televizi přeci říkali, že tam jsou kopce nejlepší". A protože jsem člověk pracující ve školství, musel jsem vše směřovat na červenec nebo srpen. Posledním kritériem bylo, aby byla dovolená včetně alespoň částečně zajišťované stravy.Vím, že jsem možná trošku snob, ale přeci jen slézt po celodenní „dřině" z kola a ještě řešit otázku „co si dnes uvařím", mě opravdu nelákalo.

Zaujaly mě internetové stránky CK Kudrna, nejen svou nabídkou a pestrostí, ale hlavně tím, že „mé vysněné" Pyreneje nabízeli v srpnu a včetně polopenze. Letmo jsem pročetl nabídku „kopců" během zájezdu a ještě týž večer zaplatil raději hned zálohu, aby mě asi náhodou někdo podobně šílený" nepředstihl. Po několika dnech jsem se k popisu „zájezdu" vrátil a všiml si, že je u něj uvedena náročnost 5. Po prohlídce ostatní „kudrnovské" nabídky jsem zjistil, že „pětka" je nejvíc.

No co, nejvíc = nejlepší zážitek.

Těšení x netěšení

Do odjezdu na „dovolenou" čas velmi rychle utíkal. Práce bylo hodně, času na kolo málo, navíc počasí na přelomu července a srpna nebylo zrovna nakloněno cyklistice. Proto jsem věnoval svou přípravu dokupování vybavení na své kolo. Tu brašnička, jindy zas brýle, duše raději 5x, kdybych snad jel po kamenech. Vyměnil jsem také kazetu (to jsou ta kolečka u přehazovačky). Na doporučení jsem vzal „osmadvacítku", ať prý mám kam přehazovat. A raději přibalil i sadu nových brzdových špalků, která se, jak jsem později zjistil, hodila opravdu brzy.

Po večerech jsem věnoval své přípravě díl i v podobě hledání profilů jednotlivých „kopečků", které jsem vyčetl z popisu zájezdu. Chvílemi jsem měl rozporuplné pocity, neboť z profilů bylo patrné, že nejde o kopce, které znám odsud. Nejvýš jsem byl zatím kolmo na Ještědu (1012 m), a to je do kopce „pouze posledních cca 10 km". Ty „pyrenejské" podle profilů budily respekt. Délka každého z nich v průměru 30 km, převýšení cca 7%, nejtěžší místa ale klidně i 13%.

Ze zkušenosti vím, že například silnice ve Vlašimi (spojka mezi Žižkovým náměstím a kruháčkem u kostelů) - Poděbradova ulice, má 8% sklon a kraťounký úsek s kostkami v jejím úplném závěru má 11%. No páni, to bude něco.
Těsně před odjezdem se navíc ze stejného místa, jen od jiné cestovky (tedy bez jídla), vrátil známý a velmi si místní kopce pochvaloval. Byl už v Itálii, Rakousku a teď i ve Španělsku a prý to bylo hodně náročné.

Balení a odjezd

v pondělí 4. srpna jsem po práci začal balit. Váhový limit 20 kg jsem „přešvihl" asi jen o 5 kg, ale to jen díky malé tašce. Sehnat si větší, vzal jsem si toho daleko víc. Ještě jsem totiž nenapsal, že bylo ubytování plánováno ve stanu, kde jsem naposledy spal za „hodně mlada". Čili věcí na sbalení opravdu dost a k tomu všemu ještě „trojka" stan, karimatka, spacák. K tomu pár nezbytných „sladkostí" na vyjížďky, gely (kdybych snad náhodou nemohl) l, 5 sad cyklooblečení, pro jistotu i kulicha, ochrannou pěnovou izolace na přepravu kola a bylo sbaleno. Přejezd do Prahy a druhý den večer, tedy 5. srpna, hurá na Roztyly.

Po výstupu z metra a obhlídce ostatních „"natěšených" účastníků zájezdu a jejich kol bylo jasné, že sranda končí. Já vlastně nebyl poslední tři týdny ani jednou na kole.

Autobus přijel načas, nečekaně ale místo vleku otevřeli řidiči kryt motoru a ihned začali něco s techniky, kteří na ně již čekali, řešit. Vlek na kola se nakonec otevřel taky a mohli jsme své „lásky" postupně připevnit do držáků. Byl jsem v nákládce mezi prvními a tak jsem na nic nečekal, zaběhl do autobusu a vybral si „pohodlné místo" v předposlední řadě.

Vlek průvodci (Jirka s Markem) zavřeli, víko motoru pro změnu řidiči, a tak jsme vyrazili. Po asi hodně jsme udělali ještě jednu zastávku v Plzni, kde přistoupil poslední člen naší výpravy. Vive la France.

První protočení nohou

Celonoční cestování v autobuse je zážitek. Naštěstí jsem na dvousedadle seděl sám, čili jsem se „skoro" i vešel. Naneštěstí ale motor dost topil, proto nešlo udržet nohy na podlaze. Spánku člověk taky moc nedal. Počasí ale vypadalo výborně a Horní Provence je nádherné. Všude samé rovinky ... tedy až na jeden kopec, ke kterému jsme se blížili. Z dálky nevypadal tak děsivě, když jsem ale přijeli blíž, všichni s údivem fotili a kochali se slavným Mont Ventoux (1 912 m), pod kterým jsme zastavili, abychom se poprvé ubytovali v kempu Le Pastory u města Bédion. Protože jsme přijeli do kempu asi ve dvě odpoledne, „někdo vymyslel", že se půjdeme společně projet. Postavili jsme tedy v rychlosti stany a už jsme stáli připravení

u autobusu s koly, abychom zjistili stav sil „těch druhých".

Vyrazilo nás všech 28. Přičemž mezi námi byla i jedna žena. Domluveno bylo asi 25 km tempem „aby stačili všichni". Omyl ... po asi 15 km, kdy průměrná rychlost nešla pod 40 km/h se začalo „nastupovat". Tím se celá naše skupina roztrhala na několik menších. Já se udržel v první, ale tempo připomínalo jízdu hasičů k ohni. Navíc jsme omylem na jednom z kruhových objezdů špatně zatočili a rázem bylo ze slíbených 30 km kilometrů 41. Do kempu jsem přijel v pětičlenné skupině na pokraji svých sil (druhá polovina vyjížďky byla celá do mírného kopce). Ostatní se trousili ještě o hodinu později, kdy už se připravovala „kudrnovská" večeře. Po ní už jen ulehnout do stanu a odpočívat.

Mont Ventoux je krásný

V sedm ráno proběhla snídaně a v devět jsem odjížděl s „chrty" (tak byla označena nejrychlejší skupina předešlého dne, kam patřil Vojta a Tomáš) na Mont Ventoux. Jelo nás pět, postupně jsem ale začal skupinu opouštět - směrem dozadu a pak jsem asi po 10 km jel sám. Nicméně mi to nevadilo, naopak jsem „si jel to své" a nemusel jsem řešit nějaké „nástupy". Až na samotný vrchol kopce to bylo 23 km, pak už „jen dolů". Chvílemi jsem jel i 8 km/h, naštěstí jsem si ale vzpomněl na slova Tomáše (kolega z vedlejšího stanu), že první část v lese je horší než část druhá a při výjezdu z lesa jsem zrychlil. Je pravda, že tak šílené to nebylo, ale pořád to bylo hodně do kopce.

Motivovali mě ale další cyklisté, kterých bylo na skvělé nové cestě spousty. Nádherné výhledy, k tomu mě občas někdo povzbudil - a už jsem i já nahoře. Je to úžasný pocit. Nahoře bylo snad 500 lidí, nejen, že se každý fotil u značky, ale dalo se projít i řadou obchůdků se suvenýry. Koupil jsem tedy pár pohledů a přívěsek na klíče, navlékl návleky na ruce a vestu a hurá dolů. Sjezd skoro 30 km dlouhý byl skvělý. Místy se jelo přes 80 km/h, ale člověk se měl čas i „kochat" přírodou okolo. Po příjezdu do kempu a lehkém relaxu jsme naložili kola a po večeři se vydali vstříc další etapě.

Můj krizový den

Trávit noc v autobuse není moc ideální na odpočinek a tak jsem ráno přemýšlel, jak přežiji další den. Den, kdy nám v cestě stály dva dvoutisícové vrcholy. Postavil jsem tedy rychle stan, nasnídal se a v půl jedenácté jsem zacvakl do pedálů. Opět jsem se chytl „chrtů" a opět mě asi po 20 km „utrhli" a jel jsem sám. První stoupání na Port de Boucharo (2 270 m) bylo hodně ostré, opět plné serpentin a nádherných výhledů. Naštěstí ale ještě nebylo takové horko,a tak jsem se na vrchol dostal po dvou hodinách. Krátké focení a hle, mám tam kolegu s kempu. Od té doby jsme tedy jeli dva a cesta tak byla o něco veselejší. Následoval sjezd stejnou trasou jako se stoupalo a hurá odbočka na další kopec (Cirque de Troumouse, 2 100 m). Netušil jsem, že si při jeho výjezdu sáhnu až tak na dno ... kopec byl krásný, ale opět s šíleným převýšením.

Byli jsme na cestě jen já s kolegou a občas stádo krav. Sem se snad ani na kole nejezdí.

V dálce byli vidět nádherné vodopády a silnice stále stoupala a stoupala. Pamatuji si jen, jak mě v botách šíleně pálily palce, asi od toho, jak jsem neustále jel ve stoje, v sedě to díky sklonu silnice moc nešlo. Po asi 15 km jsme konečně dorazili nahoru. No, spíš to byla točka pro autobusy, které nahoru vozily „necyklisty", ale co, cedule, fotka a hurá sjezd dolů. No hurá ... brzdové špalky spíš šustily než brzdily, proto jsem hned po příjezdu do kempu musel udělat rychlou výměnu za nové. Snad vydrží déle a budou hlavně brzdit, protože sjezdy plné serpentin jsou hodně zrádné.

Ten den si opravdu moc dalších zážitků nepamatuji, snad jen to, že celou noc propršelo.

Třetí den teprve bývá krizový

Ráno bylo po dešti a obloha se začala protrhávat. Rýsoval se další nádherný pyrenejský den a já už dost cítil bolavé nohy. Chrti zvolali - jedeme na Col d´Aubisque a šli se oblékat. Já tam chtěl také, ale nohám jsem chtěl polevit a nejezdit 100 km.

Proto jsem vyrazil s nimi, ale v městečku Argelés odbočil a začal se drápat na legendární Hautacam (1 635 m). Ten kopec jeli letos profíci na Tour de France a bylo to cítit z každého metru tohoto nádherného kopce. Silnice stále ještě pomalované nápisy dodávaly do nohou energii a při průjezdu městečky či kolem parkovišť lidé dokonce tu a tam fandili. Kopec měl místy 13% sklon, čili to žádná sranda nebyla. Bylo už okolo poledne, takže sluníčko také nenechalo ani centimetr silnice ve stínu.

Na vrchol Hautacamu jsem se vydrápal opět za své oblíbené dvě hodiny a mohl se chvilku pokochat nádhernými výhledy do okolí.

Co čert nechtěl, na kopci jsem potkal dva členy naší výpravy Pavla a Davida, kteří zvolili další plán. Sjezd dolů a výlet po místní cyklostezce (20 km) do města Lourdy, které je jedno z nejdůležitějších římskokatolických poutních míst světa. Krátká zastávka na focení a hurá zpět do kempu.

Ten den jsme najeli 98 km, ale nohám to vůbec nevadilo.

Královská etapa je tady

Ráno opět vstáváme do nádherného dne, nejen počasím, ale hlavně náročností silnic. V cestě nám stojí tři mohutné kopce.

Již s novými přáteli Pavlem a Davidem vyrážíme krátce po deváté ranní vstříc prvnímu z nich - legendárnímu

Col du Tourmalet (2 115 m). Naštěstí ho jedeme z hezčí strany a hlavně ve stínu, takže mi to ani nepřijde těžké. Možná je to tím, že si nohy už zvykly, ale sedím v sedle už i při sklonu 10%, což jsem dřív musel skoro tlačit.

Do kopce se snažím hodně šetřit síly, protože jsem při letmém pohledu na profil posledního dnešního stoupání zjistil, že to bude to nejhorší. Tourmalet tedy z mé strany super. Vyjel jsem ho jako první a měl tak čas se podívat i do místní prodejny suvenýrů. Za chvilku dorazili i kluci, tak jsme mohli udělat pár fotek a hurá dolů.

Sjelo se tunely, které jsem znal jen z obrazovek Tour de France a už jsme byli na kraji kopce druhého. V cestě nám stál Col del´ Aspin (1 489 m). Kopec ne tak vysoký a naštěstí ani ne tak prudký. Možná už byl ale člověk „zhýčkán" dvoutisícovkami, tak mu to ani nepřišlo. Stoupání „jen" 10 km, pár fotek s místní zvěří a už sjíždíme z něj. Pod kopcem na nás čekal autobus, který měl za úkol nabrat ty, kterým došly síly. Naše trojka se jen lehce občerstvila plechovkou Coca-Coly a hurá vstříc peklu.

A peklo to opravdu bylo. Kopec i s nájezdem na něj měřil asi 25 km a opět byl celý na sluníčku. Ten den navíc bylo snad 40°C ve stínu, takže jsme si to náležitě užili. 10% stoupání v podstatě celou cestu. Méně to nešlo, spíš naopak. Nahoře už čekali „chrti", které jsme nechali v druhém kopci za sebou, ale při výjezdu na tento nám nástup oplatili. Opět nezbytná chvilka kochání a focení, David dokonce lehl do trávy a chtěl usnout z vyčerpání. Čekal nás už jen krásný sjezd do dalšího kempu s názvem Rioumajou u městečka Saint Lary Soulan a hurá stavět stan a odpočívat.

Úžasná pyrenejská jezera

Je tu další „volný" den. Počasí vypadá krutě ... je po dešti a obloha je zatažená. Pavel s Davidem se hodlají válet ve stanu a nehodlají vylézt, proto v deset zacvakávám pouze s „chrty" a jedeme k nedalekým jezerům. Opět mi ujeli ... příště s nimi nejedu. Kdo by čekal cestou romantiku, nekonala se. Bylo mokro a celé

stoupání, tedy skoro celé, jsem jel v mlze a šeru. Naštěstí bylo tu a tam vidět, že se sluníčko chce dostat přes mraky a to se také stalo. Načasování bylo přesné, akorát jsem vyjížděl poslední část kopce, když začalo krásně svítit a hřát mé promrzlé tělo.

Vystoupal jsem k jezeru Lac de Cap de Long (2 161 m) - opět za dvě hodiny jízdy, udělal pár fotek, dal si Coca-Colu za 3 € a pak hurá dolů. Tedy hurá moc ne, oblékl jsem na sebe všechno, co jsem si vezl v kapsách, tedy i pláštěnku a jelo se. Horní část sjezdu šla, ale jakmile se vjelo do mlhy, začalo jít do tuhého. Nejen, že se silnice leskla od vody a klouzala, ale navíc se příšerně ochladilo. Při pohledu tachometr, který ukazoval teplotu 11°C jsem vzpomínal na předešlý den, kdy bylo 40°C. Sjezd byl tedy hodně opatrný a asi 3x jsem dokonce musel úplně zastavit, aby mi trošku rozmrzly ruce, které jsem měl v křeči od brzdění. Naštěstí jsem dolů sjel v pořádku a užíval si, když se sluníčko na chvilku opřelo do zad.

Po příjezdu do kempu následoval ještě lehký cyklovýlet do místního Carrefouru pro zásoby potravin a protože jsem neměl dost (najeto ten den asi 55 km), nazul jsem běžecké boty a proběhl si okolí kempu. Dokonce jsem potkal Pavla, který dostal stejný nápad, protože ho prý už nebavilo ležet ve stanu.

Španělská etapa

Další den ve stejném kempu bylo naštěstí opět počasí jak malované. Úkol na tento den byl jasný. Čekal nás přejezd do dalšího kempu. V cestě opět tři kopce, naštěstí z mého pohledu „dva v pohodě" a jeden „o trošku méně v pohodě". Na cestu jsem se vydal něco po deváté ranní již s odpočatým Pavlem i Davidem. První kopec (Col de Peyresourde - 1 569 m) byl hned 20 km od kempu. Bylo ale jasné, že těch 20 km bude do kopce. A také že ano. Naštěstí byla ještě mlha, a tak byla na stoupání ideální teplota a cesta skvěle utíkala.

Po krátkém sjezdu následoval druhý a přes mé očekávání „brutální" Col du Portillon (1 293 m). Kdo by čekal, že tak „nízký" kopec bude tak strašně prudký. Je pravda, že stoupání na něj mělo jen 8 km, ale stálo to za to. Celý měl v průměru 13% sklon a touženě jsem za každou serpentinou očekával zázrak v podobě třeba „jen" 10% stoupání. To se ale nekonalo a až na vrchol jsem si možná ani nesedl.

Tím že byl výjezd „tak krátký" sjezd nebyl o tolik delší a už nám v cestě stál Port de la Bonaiqua (2 072 m). Dle mapy působilo převýšení příjemně, nohy ale přeci jen měly „pár" km za sebou, takže každé šlápnutí bylo cítit. Kopec to nebyl prudký (5-7%), ale byl neuvěřitelně dlouhý. 40 km pozvolného stoupání na extra široké silnici muselo vzít síly všem. Na vrchol jsme dojeli společně a téměř vyřízení.

Na druhou stranu, co se v Pyrenejích vystoupá, musí se také sjet a sjezdy jsou opravdu za odměnu. 20 km dlouhý sjezd z tohoto vrcholu utekl hodně rychle a už jsme byli na břehu jezera v kempu Nou Camping. „Bohužel" jsme ale dorazili jako první s časem skoro 6 hodin v sedle. Dokonce ještě dříve než autobus, takže nám nezbývalo, než na něj skoro hodinu čekat, než k nám přijedou suché věci a jídlo.

Vzhůru do Andorry
Spát se šlo za sucha, probuzení bylo do mokra. Přes noc opět usilovně pršelo a dokonce mi zmokl spacák. Nechtělo se mi ani šlapat. Přemýšlel jsem nad tím, že si dám den volna a pojedu autobusem. Pavel ale zavelel (je to voják z povolání) a v půl desáté jsme společně s ním i Davidem stáli připraveni u autobusu. Naštěstí sluníčko opět začalo protrhávat mraky a vypadalo to na další super den. V poklidném tempu jsme tedy vyrazili.

V cestě nám ten den stál „pouze" jeden vrchol, kterým byl na 30 km Colledo del Cantó (1 721 m) Prvních asi 20 km utíkalo skvěle. Pavel táhl naše tříčlenné družstvo rychlostí 40-50 km/h a i auta měla problém nás předjet. Stihl prožít také svůj první defekt. Pak ale opět došlo na nejhorší. Kopec nebyl v našem itineráři, čili nikdo nevěděl, jak bude dlouhý ani prudký. Byl obojí. Měřil přes 20 km a místy došlo opět na 13% stoupání. Když už to vždycky vypadalo, že jsme nahoře, objevil se další část cesty zasekané ve skále. Druhá část kopce byla naštěstí pozvolnější. Sjezd dolů byl skoro bez serpentin, takže cesta utíkala. Pak jsme ale sjeli k městečku la Seu d´Urgell a David začal ztrácet kontakt. Navíc začal foukat silný protivítr, tak bylo jen otázkou času, kdy nás ztratí z dohledu. Za městem navíc byla odbočka na širokou silnici a do tunelu, což ho zmátlo a údajně tam bloudil. My s Pavlem jsme pokračovali dál. Na asi 80 km na nás čekal autobus, kde jsme chvilku počkali, zda David nedorazí, dali jednu Colu a pokračovali i bez něj vstříc Andoře. Průjezd přes hranice a už jsme byli v hlavním městě Andorra la Vella.

Náš kemp - Xixerella ležel těsně za městem, mapu jsme ale neměli moc podrobnou, takže jsme zajeli do tunelu, kam jsme neměli. To nám vysvětlili policisté, když jsme z něj po asi 2 km vyjeli. Ten den jsme ale nebyli první a ani zdaleka poslední čeští cyklisté, kteří do něj vjeli. Ta cesta vedle prostě na mapě nebyla.

Do kempu to bylo od autobusu stále do kopce, přijeli jsme s Pavlem a byli rádi, že vidíme další dva členy, kteří na místo přijeli chvilku před námi. Jak jinak, opět nás nikde nepředjel autobus a ani banda „chrtů". To první nám ale vadilo víc. Čekání opět téměř hodinové a hurá stavět stan a vytoužená sprcha.

Nejvyšší etapa
Ten den byl prostě můj. Ráno jsem sice „klepal kosu" a chodil v kulichu - teplota byla snad 5°C, ale těšil jsem se na kolo a hlavně na kopce, které stály ten den v cestě. Navíc jsem byl rozhodnutý si jeden přidat za odměnu.

Kluci mé nadšení nechápali a věděli, že pojedou ten den v klidu. Do prvního kopce jsem tedy vjížděl s velkým náskokem, který ještě postupně narostl. Kopec to byl krásný Arcalís aka Port de Rat (2 363 m). Délka stoupání opět 20 km a krásné výhledy. Navíc počasí ideální. Nahoře jsem na kluky počkal, vyfotili jsme se a společně sjeli stejnou cestou zpět. V městečku Ordino jsem se od nich ale odpoutal a „vystřihl" si ještě Col de Ordino (1 981 m). Kopec byl skoro celý v lese v občasnými výhledy na městečko Ordino. Pouze na vrcholu se stromy rozevřely a bylo vidět do dalekého okolí. Fotka a hurá stejnou cestou zpět do kempu. Tam jsem vzal suché věci a pokračoval na třetí kopec (Port de Cabus 2 328 m), který jsme původně měli jet o den dříve, ale byl problém se zničenou cestou, proto jsme ho objížděli.

Tentokrát jsem ho ale chtěl pokořit z druhé strany. Asi do desátého kilometru to bylo peklo. Celé na přímém slunci a opět prudké. Potom se silnice naštěstí trošku srovnala a stoupalo se už pozvolněji. Navíc podél skal, což bylo naprosto fascinující. Když jsem dojel na vrchol, padl na mě smutek, že tahle celá krásná dovolená už vlastně končí. Navíc se na vrcholu pásli koně a krávy a nikde ani živáčka. Prostě ráj.

Chvilku jsem tam zůstal, udělal pár fotek, oblékl si vestu a vyrazil stejnou cestou zpět do kempu. Cestou se mi hrnuly slzy do očí. Ne ale větrem, nýbrž dojetím, že jsem to celé zvládl a tím, jak je Andorra naprosto úžasná a nezničená země.

Do kempu jsem přijel hodně na měkko. Po večeři a sbalení věcí nám čekal noční přesun na pobřeží Středozemního moře.

Po stopách Rallye Monte Carlo
Po nočním přejezdu jsme zastavili na nábřeží v městě Menton, poblíž Monaca. V plánu byl dle itineráře buď volný den s koupáním nebo poslední kopec této dovolené. Protože jsem se nejel takovou dálku válet k moři, rozhodnutí bylo jasné. Se mnou vyrazil jen kolega z mého krizového dne, ostatní zvolili první variantu - koupání.

Kdo by čekal relax a srandovní kopeček, ten se zmýlil. Rallye Monte Carlo znám také jen z televize, ale nikdy bych neřekl, že je to tolik zatáček, tak vysoko a tak daleko. Projížděl se Národní park Mercantour a stoupání začalo ihned od autobusu. Až na vrchol Col de Turini (1 607 m) měřilo neskutečných 55 kilemtrů (z toho asi 5 km bylo z kopce). Silnice byla o dost horší než v Andoře a zatáčky nebraly konce. Za každou člověk musel ze sedla, neboť se silnice nesrovnala, ale naopak ještě víc zvedla. Na vrchol jsme dojeli po třech hodinách a dali zavděk plechovce Coly z místní restaurace. Zpět jsme ale nejeli stejnou cestou, nýbrž okolo, přes Col de Able (1 149 m), Col de Braus (1 002 m) a Col de Brouis (875 m). Byly to mé první kopce, na jejichž vrchol jsme sjížděli z kopce. Při sjezdu z posledního mě postihl defekt předního kola. Duše ale neutíkala rychle, proto jsem posledních 20 km sjezdu dojel bez její výměny.

Autobus jsme měli domluvený až na šestou večerní, takže jsme ušetřený čas (skoro dvě hodiny) věnovali prohlídce města Sospel a následnému zaslouženému posezení v místní hospůdce.

Autobus nás později dovezl do posledního kempu naší dovolené, kde jsem ještě vyměnil píchlou duši, pořádně ve vleku zabezpečil kolo a už si jen užíval posledního dopoledne (nákupy, procházka kolem řeky...). Po druhé hodině se zatáhlo a Pyreneje nám tak daly jasně najevo, že máme nejvyšší čas nasednout do autobusu a vyrazit na cestu zpět do České republiky.

Co mi tato dovolená dala:
- to, že je opravdu všechno jen v našich hlavách. Zvládnout se dá i zdánlivě nemožné;
- deset nádherných dnů s partou „šílenců" podobných mně, na které nikdy nezapomenu;
- nový pohled na význam slova "kopec";
- chuť, vyrazit na stejná místa za rok znovu.

Co mi naopak vzala:
- iluze, že umím sjíždět kopce;
- jednu duši a sadu brzdových špalků (nové jsem stihl sjet také).

Děkuji všem účastníkům tohoto zájezdu za skvělou atmosféru a občasnou rivalitu v sedlech našich kol. Děkuji také oběma průvodcům Jirkovi Mottlovi a Vojtovi Límovi za perfektně organizované etapy a přesuny.

text: Bc. Ondřej Pojmon
foto: archiv Bc. Ondřej Pojmon

SOUHRN VŠECH ETAP

datum	najeto	čas	průměrná rychlost	nastoupáno m.
06.08.	41 km	1:27	28,4	505
07.08.	55 km	2:57	18,8	2 222
08.08.	92 km	5:12	17,8	4 769
09.08.	98 km	4:27	22,0	2 789
10.08.	95 km	6:30	15,5	2 990
11.08.	55 km	3:10	17,3	3 337
12.08.	122 km	5:53	20,7	5 514
13.08.	109 km	4:47	22,7	3 663
14.08.	121 km	5:07	23,7	4 982
15.08.	88 km	4:52	18,1	4 499
CELKEM	**876 km**	**44:22 hod.**		**35 270 m**

Proč utrácet spoustu peněz za pár kroužků?

U nás lze za jednu cenu navštívit přednášky i cvičení podle Vašeho výběru bez omezení.

Studákova duše

Vzdělávací kurzy pro studenty a veřejnost v Benešově a okolí

Za jednu cenu si sestavte rozvrh až z 12 různých kurzů týdně!

Dějiny / Filozofie / Sociologie / Mluvnice / Literatura
Němčina / Francouzština / Angličtina / Tvůrčí psaní
Právo / Matematika a fyzika / Počítače

www.studakovaduse.cz

Pojďte s námi proti rakovině!

Mimořádná humanitární nezávodní akce spojená s veřejnou sbírkou, zaměřená na boj proti rakovině.

běh naděje

18/09/2014

zámecký park Vlašim

Příští číslo Školního zpravodaje vychází 30. září 2014.

Aktuální i starší čísla naleznete na adrese: www.sosasou-vlasim.cz/zpravodaj

ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1, **vydavatel:** SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1, IČO: 14798425, náklad: 300 ks, **místo vydávání:** SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1, **adresa redakce:** SOŠ a SOU Vlašim, Zámek 1, 258 01 Vlašim, **telefon:** 317 842 279, **e-mail:** info@sosasou-vlasim.cz, **internetová adresa:** www.sosasou-vlasim.cz, **evidenční číslo** přidělené Min. kultury ČR: ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ MK ČR E 21503, **redakční rada:** Ing. V. Novotný, RSDr. K. Studničková, Mgr. J. Doubek, Mgr. J. Lejček, O. Rataj, Ing. J. Sládek, Bc. O. Pojmon, **grafická úprava, sazba:** Bc. O. Pojmon, **korektury příspěvků:** Mgr. M. Vlkannova, Mgr. K. Koktová, **inzerce:** Ing. J. Sládek, sladek@sosasou-vlasim.cz, 733 120 002, **kontakt na redakci: e-mail:** zpravodaj@sosasou-vlasim.cz, **telefon:** 733 120 010. **Uzávěrka příštího čísla je ve středu 24. září 2014. Příští číslo vyjde v úterý 30. září 2014.**